

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 37/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. januára 2015 predbežne prerokoval sťažnosť M. V., zastúpenej advokátom Mgr. Tomášom Adamcom, Levočská 3, Spišská Nová Ves, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 32/2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. januára 2015 doručená sťažnosť M. V. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom Mgr. Tomášom Adamcom, Levočská 3, Spišská Nová Ves, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 32/2004.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«Na Okresnom súde v Poprade prebieha konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov /„BSM“, ktoré je vedené pod spisovou značkou 17C/32/2004, pričom žalobný návrh titulom BSM bol Okresnému súdu v Poprade doručený dňa 30.04. 2004 a tento súd do dnešného dňa v tejto právnej veci právoplatne nerozhodol. ...

Skutočnosť, že súd prvého stupňa doteraz právoplatne nerozhodol, pociťuje sťažovateľka ako dlhoročný a pretrvávajúci stav právnej neistoty, v ktorom sa sťažovateľka nachádza. Podľa sťažovateľky je to stav, v ktorom ju toto napadnuté súdne konanie obmedzuje vo všetkých aspektoch jej života, a to tak v súkromnej sfére, ako aj v pracovnej sfére.»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky, M. V., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, zaručené v Článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, zaručené v Článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd, postupom Okresného súdu v Poprade v konaní vedenom pod spisovou značkou 17C/32/2004, porušené bolo.

2. Okresnému súdu v Poprade, v konaní vedenom pod spisovou značkou 17C/32/2004, prikazuje konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

3. Sťažovateľke, M. V., priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 15.000,- €, ktoré je Okresný súd v Poprade povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu, a to na účet právneho zástupcu sťažovateľky.

4. Okresný súd v Poprade je povinný uhradiť sťažovateľke trovy právneho zastúpenia, a to v lehote do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľky.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 32/2004.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti vychádzal zo svojej stabilizovanej judikatúry, podľa ktorej podstatou, účelom a cieľom základného práva na

prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa (I. ÚS 24/03, IV. ÚS 232/03). Zároveň zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu v nadväznosti na takto vymedzený účel označeného práva vyplýva, že ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upravenému v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poskytuje len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu podaná v čase, keď k namietanému porušovaniu práva ešte mohlo dochádzať a nečinnosť orgánu verejnej moci v tom čase ešte mohla trvať (napr. m. m. II. ÚS 387/06, IV. ÚS 46/07, IV. ÚS 263/08, I. ÚS 28/08).

Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ako to vyplýva z jeho rozhodnutia o sťažnosti č. 16970/05 vo veci sťažovateľa Miroslava Mazureka proti Slovenskej republike.

Ústavný súd zistil, že vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 17 C 32/2004 bol 16. decembra 2014 vyhlásený rozsudok, proti ktorému podala sťažovateľka 13. januára 2015 odvolanie. Sťažnosť sťažovateľky namietajúca porušenie označených práv namietaným postupom okresného súdu bola ústavnému súdu doručená až 16. januára 2015, teda v čase, keď k porušovaniu označených práv postupom okresného súdu už nemohlo dochádzať.

Vydaním prvostupňového rozsudku, proti ktorému je podané odvolanie a vec musí byť postúpená krajskému súdu, okresný súd vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľky. Ďalšie úkony alebo postupy už okresný súd nemohol vykonávať, a preto záležitosť možno posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha okresného súdu pri odstraňovaní stavu právnej neistoty sťažovateľky skončila rozhodnutím vo veci samej pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. Vo veci samej už okresný súd po doručení sťažnosti ústavnému súdu nemohol konať, pretože proti jeho rozhodnutiu je podané odvolanie a vec bude postúpená krajskému súdu, ktorý bude rozhodovať o podanom odvolaní proti rozhodnutiu okresného súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd v závere dodáva, že v prípade, ak by v postupe konajúceho súdu v ďalšom priebehu namietaného konania dochádzalo k prieťahom v konaní, sťažovateľka sa môže opätovne obrátiť na ústavný súd so sťažnosťou, ktorou bude namietat' porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2015